

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

De ware betekenis van Pasen

VOOR alle zogenoemde christelijke volkeren is Pasen één van de grote plechtige feesten van het jaar. Deze dag wordt gevierd als een herinnering aan de opstanding van onze Heer Jezus Christus.

Het herdenken van Pasen werd ooit onder de Joden geïntroduceerd om de herinnering aan de onvergetelijke daad die plaatsvond in Egypte, voordat het volk van Israël dit land onder leiding van Mozes verliet, levendig te houden.

Het woord Pascha betekent "passeren, voorbijgaan". Op dat moment kwam de doodsengel voorbij, en werden de eerstgeborenen van de Egyptenaren, die niet werden beschermd door het verzoenende bloed van het lam, dat in elke Joodse familie geslacht werd, ter dood gebracht. Dit geofferde lam zou het offer symboliseren, dat later door onze geliefde Heiland zou worden gebracht. Er waren toen in het hele land van Egypte kreten, klaagzangen en geweën, want in elke familie werd de eerstgeborene gedood, van de eerstgeborene van een slaaf tot de eerstgeborene van de farao, de koning van Egypte.

Daarentegen werd het volk van Israël niet door deze ramp getroffen, omdat ze door hun geloof het gebod van de Eeuwige hadden gehoorzaamd. Dit gebod was om op de posten en drempels van de deuren van de huizen het bloed van het paaslam aan te brengen, zoals dat hun bevolen was. Dit bloed moest dienen als teken van verzoening. Het was dus een symbool van het bloed van Christus dat later zou worden vergoten voor de volledige verzoening voor de hele mensheid, door een eeuwig verbond met onze geliefde Verlosser, het Lam van God.

De geloofsdaad die van de Israëlieten gevraagd werd, was om in elke familie een Paaslam te slachten, om het met de familie op dezelfde avond op te eten met ongezuurd brood en bittere kruiden. Deze handelwijze was een bewijs van gehoorzaamheid dat het pascha tot gevolg had, oftewel het passeren, het voorbijgaan van de doodsengel zonder een eerstgeborene te treffen. De herdenking van dat pascha werd ingesteld onder de Israëlieten om hen eraan te herinneren dat ze wonderwel bevrijd waren van een sterven dat hen zou hebben getroffen, zoals het de Egyptenaren trof, die niet werden beschermd door het slachten van het zoenoffer.

Dit symbool heeft een grote betekenis voor de huidige tijd. Net zoals nu, aan het einde van het Evangeli-

sche tijdperk, accepteert de Heer als zijn volk een hele schare van mensen, genaamd het Leger van de Heer, zoals God eens het volk van Israël als zijn volk aanvaardde door het losgeld dat symbolisch moest worden betaald door middel van een zoenoffer, een lam van een jaar oud zonder gebreken. Dat was het symbolische losgeld voor het volk van Israël. Dat leefde in Egypte, in een toestand van slavernij. De Egyptenaren hadden over hen de macht over leven en dood. De Eeuwige wilde het volk van Israël als Zijn volk aanvaarden en hen beschermen, op voorwaarde dat zij een verbond met Hem zouden aangaan.

Het volk van Israël ontving toen een offerpriesterschap, een symbool van het huidige koninklijke offerpriesterschap, dat voortdurend offers moest brengen voor alle tekortkomingen van het volk. Eens per jaar werd de dag van de verzoening gevierd, evenals het offeren van het paaslam in het voorjaar, ter nagedachtenis aan de uittocht van het land uit Egypte en aan het feit dat de eerstgeborenen gespaard waren. De Israëlieten zouden de woestijn oversteken en bezit nemen van het beloofde land, een prachtig land, waar melk en honing stroomden. Dit beloofde land symboliseerde de herstelde aarde, waarvan het Leger van de Eeuwige op een dag bezit zou nemen. Inderdaad, zoals onze beminde Heiland heeft beloofd, zullen de zachtmoedigen het land erven, dat ze aan het einde van het evangelische tijdperk zullen ontvangen, onder leiding van het koninklijke offerpriesterschap.

Het Paaslam was daarom het symbool van het ware offer dat later kwam in de persoon van onze Heer Jezus zelf. Johannes de Doper noemt hem het Lam Gods dat de zonde van de wereld zou wegnemen. Hij kwam om het paaslam te vervangen, door het offer van zijn eigen leven. Vanaf dat moment nam het oude symbool niet meer de plaats van het offer in, omdat het geen waarde meer had. Hij verving het door de beker en het brood die hij introduceerde als symbool van zijn pijn, zijn vergoten bloed en zijn lichaam, gebroken voor het losgeld van de mens.

De Heer Jezus is het hoofd van het lichaam van Christus. Dat alleen vertegenwoordigt al de hele Christus. Bij het laatste Paasfeest dat Hij doorbracht met zijn discipelen, liet hij hen het brood eten dat hij had gebroken, en zei tot hen: "Neem het, dit is mijn lichaam dat voor jullie gebroken is." Hij nam toen een beker wijn en gaf die na dankzegging aan zijn disci-

pelen, zeggende: "Dit is mijn bloed, het bloed van het nieuwe verbond, dat voor velen is vergoten." Zo wijdde de Heer Jezus het nieuwe verbond in, het Paasfeest van de Heer, waaraan alleen de discipelen deelnemen.

Aan het einde van het evangelische tijdperk, toen de discipelen van Christus uit alle volkeren van de aarde werden gekozen om een volk te vormen dat de naam van de Eeuwige en van de Heer Jezus zou dragen, worden de allerlaatste discipelen nog steeds opgeroepen. Alle discipelen vormen samen een kleine kudde die het Paasfeest van de Heer altijd trouw, symbolisch en praktisch heeft gevierd.

Op dit moment, nu het Koninkrijk der Gerechtigheid op het punt staat gevestigd te worden, gebruiken de laatste levende discipelen van Christus elk jaar het Paasmaal van de Eeuwige. Ze eten het ongezuurd brood, symbool van het lichaam van Christus dat zou worden gebroken. Ze drinken uit de beker, symbool van het bloed van Christus dat zou worden vergoten. Aan de zijde van de geheiligde discipelen staat nu het Leger van de Eeuwige, dat in het *Gedenboek* genoemd werd, vermeld door de profeet Maleachi. Dat neemt niet de beker, maar krijgt ook het gebroken brood, als teken dat het de verdiensten van Christus als geheel accepteert.

De Christus als geheel, vertegenwoordigt onze geliefde Heiland (het hoofd) en de eerstgeborenen, die gespaard worden vanwege het Lam Gods (dat wil zeggen de leden van zijn lichaam), die ook van de beker drinken en op hun beurt hun leven willen geven samen met hun Meester voor het Leger van de Eeuwige en voor de hele wereld. Het is dus, zoals we zien, de universele wet nageleefd in de hoogste en meest glorieuze zin. Het Leger van de Eeuwige vertegenwoordigt de eerste begunstigen van dit offer. Het neemt tot op zekere hoogte deel aan het Pascha van de Heer, vanwege de eerstgeborenen die zijn dekmantel zijn, omdat ze hun leven ervoor gaven met de Heer Jezus.

De glorieuze daad van het sterven, het Pascha, is een sublieme manifestatie van liefde, omdat het een zoenoffer vertegenwoordigt dat degenen vervangt die gedood zouden moeten worden, namelijk de eerstgeborenen, of tijdens het evangelische tijdperk, de discipelen van Christus. Deze tonen op hun beurt een sublieme toewijding, door zoenoffer te zijn met hun Meester, zodat de daad van het sterven zich kan manifesteren ten gunste van mensen, het Leger van de Heer, en tenslotte ten behoeve van de hele wereld.

Het Leger van de Eeuwige is een elite van mensen die de moed hebben om de kleine kudde naar het Koninkrijk van God te volgen. Het wordt momenteel

Mijn Rots, mijn Vesting

HET is een zeer klein en delicaat schepseltje dat zich, aan het einde van de winter van 1897, kwam voegen bij de bewoners van een klein gehucht gelegen midden in de Vogezes. De ouders van deze zesde nakomeling, eenvoudige boeren, weigeren nooit gastvrijheid aan een voorbijganger op zoek naar onderdak, noch een bord eten aan de hongerigen. Mooie tijden!

De vader moet wel streng zijn, want hij wil discipline zien in zijn grote gezin. De moeder, lief, vast gelovend in God, oprecht katholiek, weet hoe ze een druppeltje olie in de tandwielen moet doen om de goede werking van de harmonie in het gezin te waarborgen.

Mathilde is 3 jaar oud als grootvaders ogen zich sluiten om niet meer open te gaan. Zo laat hij zijn trouwe pijp achter, een pijp die door het kleine meisje wordt bewonderd, omdat

die mooi is met een dekseltje, dat met zo'n mooie ketting wordt vastgehouden. Twee jaar later verschijnt het zevende kind in het gezin, en daarna neemt een neef, een weeskind, ook nog een plaatsje in, en de hele familie begint meteen veel van hem te houden. Nu zitten er acht kinderen rond de tafel!

Met 5 jaar heeft Mathilde de leeftijd om naar school te gaan, wat haar noodzaakt om het gezellige familienest te verlaten. Dat is de eerste gevoelige beproeving voor het fragiele meisje. In gezelschap van haar oudere broers en zusjes, die goed voor haar zorgen, trotseert ze elke dag vijf kilometer lang de rotsachtige bergpaden. In de winter, wanneer de sneeuw de route nog moeilijker maakt, is het toegestaan om de klompen te laten staan en schoenen aan te doen. Bij zonsopgang is de kou vaak Siberisch. Het is maar goed dat de vader zijn kleine troep niet zonder hulp laat. Hij gaat hun voor op het volledig witte pad en door middel van een touw trekt hij een

soort grote mand gevuld met zware stenen voort, wat dienst doet om een geïmproviseerd pad te banen in de dikke sneeuw.

Ze zorgen ervoor om eten voor overdag en de terugtocht 's avonds mee te nemen evenals wat groente waarmee de "grootsten" van 12 jaar een goede warme soep zullen bereiden voor de middag, soep die helemaal zelfs zal gaan tot in de borden van het onderwijsteam. Wat een eer voor de handen die de soep gemaakt hebben! Wat betreft het brood, dat wordt geleverd door de gemeente.

's Avonds gaat het naar huis terug uit school onder de sterrenhemel. Hoe mooi! De jongens imiteren de kreet van de uil, en de uil beantwoordt hen verbaasd. Kortom, de leerschool van het leven begint voor Mathilde, die, zodra ze kan lezen, van haar leraar een prachtig boekje over de moraal krijgt. Wat maken die paar onthullende pagina's over de goddelijke goedheid een gelukkige indruk op het gevoelige hart van het meisje.

1905 is een gedenkwaardige datum. Mathilde is 8 jaar oud, als de scheiding van kerk en staat wordt aangekondigd. Wat een gedoe rond die gebeurtenis, die voor de arme kinderen van het kleine gehucht de scheiding betekent van de twee dichtstbijzijnde parochies waar ze naar school gaan. Op 11-jarige leeftijd ziet Mathilde zich verplicht om catechisatie te volgen op meer dan dertien kilometer van haar huis. Donderdag begint de les om 8.00 uur. Ze moeten dus heel vroeg vertrekken, om 5 uur 's morgens, als ze niet het risico willen lopen de zware zonde te begaan om te laat te komen. In de winter verlicht de lantaarn zwak de ijzige of besneeuwde paden. Tenslotte bereiken Mathilde en haar broers en zussen bedekt met een wit laagje de weg waar een voorzienige molen hen in staat stelt om de lantaarn neer te leggen.

Bij hun terugkeer geven de twee stuivers van hun ouders ontvangen, hun de moge-

door een woestijn gevoerd, die symbolisch werd voerspeld door de tocht van Israël door de woestijn. Deze weg die het leger wil volgen, vertegenwoordigt de verschillende moeilijkheden, beproevingen, ergernissen, tegenslagen die op zijn route liggen, terwijl het het koninklijke offerpriesterschap op zijn weg volgt.

Vroeger werden met Pasen de eerstgeborenen gespaard en alle mensen van Israël waren geen slaven meer, maar ze waren vrij geworden, nadat ze een verbond met de Eeuwige op de wet hadden gesloten. Vandaag is er ook een handeling van passeren, van voorbijgaan, die zich manifesteert en die Egypte voor goed opzij schuift; de huidige wereld, die voorbij gaat met veel misbaar. Het zijn alle oude dingen die voorbijgaan om de nieuwe te vestigen, zoals het Goddelijke Woord zegt: "Zie, de oude dingen zijn voorbij gegaan, alle dingen zijn nieuw geworden." Het is de vestiging van de nieuwe aarde. Daar zullen alle mensen weer terugkomen tot het leven; degenen die voorbij gegaan zijn door de dood, zullen de dood voorbijgaan naar het leven.

Want onze geliefde Heiland heeft inderdaad al het leed doorstaan dat nodig was voor de bevrijding van de mens. Hij is het Lam van God dat alle kastijdingen heeft doorstaan; zoals de profeet Jesaja in zijn 53ste hoofdstuk laat zien. De discipelen worden met hem verbonden, nadat ze ook voor het volk de kastijdingen hebben ondergaan en verduurd. Christus als geheel werd dus veroordeeld en doorstond de betaling van het losgeld, zodat deze straf voorbij zou gaan zonder de mensen te treffen. Het volk dat uit Babylon, het huidige Egypte, vertrok onder leiding van de kleine kudde, wordt dus gespaard, omdat Christus was veroordeeld en zijn smarten heeft gedragen ten gunste van dat volk.

Als gevolg van dit grote voorbijgaan van de huidige stand van zaken om het Koninkrijk der Gerechtigheid te vestigen, zal een prachtig en definitief Pascha zich manifesteren, van de bevrijding van de hele mensheid. Want nadat onze geliefde Verlosser was gekruisigd als losgeld voor de schuldige en veroordeelde mensen, vond hij in de Eeuwige een machtige Redder. God redde Zijn Zoon van de dood, nadat hij gehoorzaamheid had geleerd door alles wat hij leed. Dus toen op de derde dag na zijn kruisiging, de vrouwen naar het graf kwamen, vonden ze het leeg. Ze zagen een jongeman wiens verschijning was als een bliksemlicht, en met een kleed wit als sneeuw. Hij gaf hen deze getuigenis: "Degene die u zoekt, Jezus, is hier niet, hij is weer uit het graf opgestaan, zoals hij heeft gezegd. Hij gaat u voor naar Galilea, daar zult u hem zien."

Inderdaad, Jezus was voorbij de dood naar het leven gegaan. Dit was onder alle een gedenkwaardig en glorieus Pascha, dat het voorbijgaan van de dood naar het leven vertegenwoordigt. Als gevolg daarvan zal er zich een ander Pasen manifesteren, dat van de terugkeer van de mens uit de gevangenschap van de dood om op zijn beurt voorbij de dood naar het leven te gaan, om uit de macht van de tegenstander te worden gerukt, die de kracht van de dood heeft, zoals de schrijver aan de Hebreëën laat zien.

Tot op de dag van vandaag is het ene Pasen gevolgd op het andere, en zo zijn de jaren verstreken. Eeuw na eeuw ging de ene generatie na de andere voorbij en verdween van de aarde. De dood heeft één voor één de mensen opgeslokt, en het is met pijn en tranen dat ze nog steeds afdalen in het graf. Echter, door de dood en opstanding van onze geliefde Verlosser, kunnen ze door hem hoop hebben. De glorieuze resultaten van zijn offer zullen zich manifesteren. Als dit nog niet is gebeurd, is het omdat de leden van de kleine kudde hun offer moesten tonen. Momenteel zijn ze compleet. De laatsten versterken hun roeping. Daarom zal het

graf verslagen worden, en zullen de mensen ongemerkt voorbij de dood naar het leven gaan.

Allereerst wordt het Leger des Heren gespaard en richt zich naar het ware leven, het eeuwige leven, door de schendingen van de goddelijke wet die leiden tot vernietiging, opzij te schuiven en de beginselen van het Koninkrijk van God, die gezondheid, geluk en leven in stand houden, na te leven. Dat gebeurt niet in een dag, natuurlijk. Het is het resultaat van vele inspanningen onder de bescherming van Christus. Het is een hoop die steeds meer vorm krijgt in het Leger van de Eeuwige, door de getrouwe vervulling van het verbond met hem op de goddelijke wet. Vanaf die tijd ontwikkelde en kristalliseerde het geloof van het Leger zich en droeg tenslotte prachtige vruchten. Zo sluit het graf zich, beetje bij beetje, zonder zijn werk van vernietiging op het Leger van de Heer uit te kunnen voeren.

Dit alles is prachtig weergegeven in de Schrift. Daar wordt de mens beschreven die tot het graf is veroordeeld, maar eruit bevrijd zal worden. Er wordt in Job over dit onderwerp gezegd: "Zijn ziel nadert de groeve; en zijn leven de boodschappers van de dood. Maar als er voor hem een engel staat, een boodschapper als bemiddelaar, één van de duizend (van de 144 000, Openb. 14: 1), die aan de mens de weg verkondigt die hij moet volgen, heeft God medelijden met hem en zegt tegen de engel: Verlos hem, zodat hij niet in de groeve neerdaalt, ik heb een losgeld gevonden. En zijn vlees heeft meer frisheid dan daarvoor. Hij keert (door Pasen) naar de dagen van zijn jeugd terug. Hij richt zijn gebed tot God, en God is hem genadig, laat hem met vreugde Zijn gezicht zien en geeft hem zijn onschuld terug. Hij zingt in het bijzijn van de mensen en zegt: "Ik heb gezondigd, ik heb de gerechtigheid geweld aan gedaan, maar ik ben niet gestraft zoals ik verdien." God heeft mijn ziel verlost, zodat die niet de groeve zal ingaan, en mijn leven bloeit op in het licht." Bovendien opent het graf zich om zijn slachtoffers terug te geven, alle mensen die voorbij de dood zijn gegaan. Het kan hen niet langer vasthouden, omdat de dood is overwonnen door het leven.

Dit is het grote Pasen, het grote voorbijgaan, dat zich nu al geleidelijk aan de mensen begint te tonen, om hen voor altijd uit het graf te bevrijden. Deze glorieuze hoop wordt gebracht door de laatste leden van het lichaam van Christus, die het Koninkrijk van God op aarde vestigen. Zo zal het koninkrijk van de duisternis voor altijd voorbij gaan in deze nacht van smarten, die overwonnen zal worden door de gedenkwaardige dag van Pasen die zich zal manifesteren op de Ochtend van de Wederopstanding. Daarin zullen allen die in hun graf liggen, de stem van de Zoon des mensen horen en eruit komen. Zij zullen dus geroepen worden om het graf voorbij te gaan naar het land van de levenden. Dat zal het glorieuze en definitieve Paasfeest zijn, met de zegen en de bevrijding voor alle bewoners van de aarde. Deze zegen en bevrijding zijn gebracht door Christus, die de mensen de dood voorbij heeft laten gaan tot het leven door zijn offer en dat van zijn medewerkers, de kleine kudde, het koninklijke offerpriesterschap.

De waarheid over de opstanding van Jezus Christus

De statistieken tonen dat in 2020 25,7% van de Zwitsers gelooft dat Jezus Christus lichamelijk herrezen is. In 2012 was dat 30%, in 2007: 32,5%.

Men constateert hier een vermindering van het geloof in de fysieke herrijzenis van onze geliefde Verlosser. Het doorgeven van het geloof in de familie is bijna vol-

ledig verdwenen. Bovendien moeten we ook de "niet praktiserende gelovigen" meetellen. Wat sommigen doet zeggen, dat "men in een herrijzenis kan geloven zonder dat het een verschil maakt in het dagelijkse leven" en eraan toe te voegen: "Maar welke zijn de overtuigingen die een verschil maken?"

Onder de personen die zich katholiek noemen, gelooft 37% dat Jezus Christus lichamelijk herrezen is, van de protestanten: 23%, van de evangelische christenen: 90%, en van de mensen zonder godsdienst: 1%.

Men moet zich ook afvragen welke betekenis men geeft aan de lichamelijke herrijzenis van Jezus Christus. Voor sommigen, 62% (nog steeds in Zwitserland), betekent het een symbool van hoop voor de mensheid. 19,5% kent er de betekenis niet van en voor 13% betekent het de vergiffenis van hun zonden en de toegang tot het eeuwige leven.

Om de betekenis van de herrijzenis van onze geliefde Verlosser te begrijpen, moet men al weten wie hij is en waarom hij op aarde kwam, wat hij werkelijk deed, waarom hij stierf en wat er gebeurde na zijn dood. Dat bekijken wij nu.

Jezus Christus is de Zoon van God. In zijn voorbestaan bevond hij zich in de glorie met zijn Vader van wie hij de scheppende Agent was, de Logos. Alles werd door hem gedaan en niets werd zonder hem gedaan.

Het eerste menselijk echtpaar is tot zonde vervallen en daardoor al zijn nageslacht. De Eeuwige in Zijn immense wijsheid en Zijn onpeilbare liefde, heeft in een losgeld voorzien. Zijn welbemind Zoon daalde dus neer op de aarde om deze opdracht die zo zwaar was van verantwoordelijkheden, te vervullen en zo werd hij de mens Jezus Christus, nadat hij de glorie in de hemel had verlaten.

Na een opdracht van ongeveer drie en een half jaar, die hij doorbracht in een volmaakte trouw en onderdanigheid aan God, werd hij ter dood gebracht door de hand van de zondaars en hij herrees op de derde dag, volgens de Evangelieën. Men moet er alle nadruk op leggen, dat het niet nodig was, dat hij fysiek herrees en zo herhaaldelijk aan zijn discipelen verscheen. Dat hij het deed, was alleen om hun geloof te versterken, omdat ze door de dood van hun welbemind Meester terneergeslagen waren, en om hen te wijden in de opdracht die zij voortaan moesten vervullen: overal de blijde boodschap aankondigen, namelijk: dat de Heer Jezus het losgeld had betaald en dat een klasse personen uitgenodigd was om zich aan te sluiten bij dat offer en zo de Kerk van Christus, de kleine kudde, te vormen, dit alles met het doel om het Koninkrijk van God op aarde te vestigen dat de zachtmoedigen zouden beërven volgens het woord van onze geliefde Verlosser zelf.

De opstanding van onze geliefde Verlosser is niet het gevolg van een wonder. Het gaat hier om de gelijkwaardigheid van de opdracht die hij trouw volbracht heeft tot de dood aan het kruis. Deze gelijkwaardigheid is de verwerving van de goddelijke natuur en de onsterfelijkheid, dezelfde natuur als God Zelf. Onze geliefde Verlosser vernederde zich, hij verlaagde zich door op aarde te komen, meer dan iemand anders had gekund. Dat uit liefde voor de mensheid en om de wil van zijn Vader te volbrengen die was: redden wat verloren was. Omdat hij zich zo vernederd had, werd hij ook tot het hoogste verheven, volgens het principe van gelijkwaardigheid dat hij zelf had uitgesproken: "Want ieder die zichzelf verhoogt, zal worden vernederd; en die zichzelf vernedert, zal worden verhoogd." Lucas 14: 11.

Deze opstanding en deze verandering van natuur werden mogelijk gemaakt door de geest van God. Het is de Almachtige, voor Wie niets onmogelijk is, die Zijn Zoon tot leven riep. En na 40 dagen gedurende welke hij herhaaldelijk aan zijn discipelen verscheen, steeg hij op naar zijn Vader, volgens zijn eigen uitdrukking, om met Hem in de glorie te heersen.

lijkheid om een stuk brood te kopen dat ze opeten langs de weg.

Maar als de mooie dagen weer komen, wandelt de kleine ploeg uit het gehucht, vier meisjes en drie jongens, met plezier langs het pad waar er zoveel spannende dingen te ontdekken zijn. Hoe sterk de klompen ook zijn, het gebeurt toch dat er één door midden breekt. Dus dan moet je al strompelend door blijven lopen!

Op zondag, wat een buitenkansje; de mis vindt pas plaats om 9:30 uur, dat zorgt ervoor dat ze een gat in de dag kan slapen, omdat ze pas om half zeven weg hoeft om de ellenlange zondagse rozenkrans te bidden! Na de kerkdienst begroet een aardige nicht Mathilde en haar vriendin met een grote kom lekkere warme bouillon gevolgd door een aangename maaltijd. Om 13.00 uur is de catechismus, dan de vespers, dan terug naar huis. Dus, vooruit met de muziek... op de solide, maar o, zo zware klompen! Als ze

thuiskomt, wacht het huiswerk voor school op Mathilde.

Als de verplichting om naar de les te gaan wordt opgeheven, voelt Mathilde een ware opluchting. Gezien de zwakke gezondheid van hun kind, besluiten de ouders om haar bij zich te houden. Vanaf dat jaar gaan vele mooie jaren voorbij met het verlichten van de zware lasten voor de moeder.

Dan komt er voor het meisje haar zeventiende verjaardag. Een trieste verjaardag, in waarheid, omdat de grote, vreselijke oorlog uitbreekt. Het ongeluk slaat overal toe en Mathilde's familie wordt niet gespaard. De oudste zoon wordt onmiddellijk gemobiliseerd, gevolgd door de tweede, die zal sneuvelen bij de Aisne in 1916. Haar zwager wordt vermist. Hij laat zijn vrouw achter met een 18 maanden oud zoontje en een boerderij. Om haar zus Lucienne in de nood bij te staan, verlaat Mathilde haar ouders. Op een dag, als ze op zolder werkt, bezwijkt de vloer plotseling on-

der haar voeten. Een verborgen scheur en ze belandt op de onderste verdieping, met veel schrik, maar zonder een krasje.

1920 komt en er is geen hoop om de ontbrekende zwager weer terug te zien. Lucienne verlaat ook de boerderij, en Mathilde keert terug naar huis en ziet haar ouders weer, uitgeput door het harde werk op de boerderij en versleten door het vele verdriet. Ze besluiten met pensioen te gaan en hun dochter Lucienne zal nu voor hen zorgen.

Mathilde is dus weer vrijgesteld van haar taak en vindt een baan in een kaasfabriek, waar haar gezondheid al snel ernstig op de proef wordt gesteld. Het griepvirus vindt een gunstige bodem in haar kwetsbare lichaam. Ze moet een rustperiode overwegen, en het is in het milde familieklimaat dat zij zal herstellen en een jonge arts zal leren kennen, die haar vraagt om hem in de praktijk, dat hij gaat openen, te helpen. Een beetje verast door deze nieuwe soort activiteit, ac-

cepteert Mathilde het zonder enthousiasme. Kort daarna komt er, tot haar verrassing een brief die haar uitnodigt om naar het sanatorium te komen. Verbazing bij de arts die haar minutieus onderzoekt en niets alarmerends kan vinden. Dus de Hemel had de zaken bij haar goed in orde gemaakt!

Zes jaar gingen voorbij, tot een dag waarop één van Mathilde's zwagers ernstig ziek wordt, zonder hoop op herstel. Hij heeft drie jonge kinderen en een grote boerderij. Om de situatie aan te kunnen, vraagt hij zijn schoonzus om hulp. Deze laatste, altijd beschikbaar voor haar familie, verlaat haar baan bij de dokter om haar zus Julienne te hulp te komen. Een jaar later, weduwe geworden, moet ze haar zware taak opgeven.

Nogmaals vrij van haar taak hervat Mathilde haar werk bij haar vriendelijke arts, totdat haar gezondheid opnieuw aangetast wordt, en een zeer ernstige operatie vereist, die weinig hoop op herstel biedt. Zonder veel

Om aan dit alles te geloven is een vaag geloof in het goddelijke Woord natuurlijk niet voldoende, zoals dat het geval is bij de mensen, aangehaald in het begin van dit artikel. Er is veel meer dan dat nodig. In één woord: er is geloof nodig.

En om ons te helpen te "geloven", moeten we denken aan de opwekkingen uit de dood die onze geliefde Verlosser verwezenlijkte tijdens zijn aardse opdracht: de zoon van de weduwe van Naïm, de dochter van Jairus en Lazarus. Dit waren voorbeelden van wat later zal geschieden voor alle mensen.

Zoals de apostel Paulus het uiteenzet in zijn brief aan de Romeinen: "Christus Jezus is het die gestorven is, ja nog meer, die opgewekt is, die ook aan Gods rechterhand is, die ook voor ons bidt." Rom. 8: 34. Wie dus het geloof heeft gekregen, dat een gave van God is, staat dankzij dat geloof in verbinding met God. Niet alleen gelooft hij, dat zijn Verlosser is opgestaan maar ook voelt hij dat hij zijn leven gaf voor hem en hij voelt dagelijks de gevolgen van deze bemiddeling door de rechtvaardiging door het geloof, die hem op elk ogenblik begeleidt. Voor hem zijn er geen bewijzen nodig van de opstanding van zijn Heiland. Hij is er van overtuigd. Zijn leven is verborgen met Christus in God, alles wat hij naleeft, doet hij voor de welbeminde Zoon van God, zoals de apostel Paulus kon zeggen.

Men begrijpt dus, dat niet iedereen begiftigd is met deze geestelijke aanleg. En toch is ze noodzakelijk om een standvastige zekerheid te hebben van de waarachtigheid van het Evangelie. In werkelijkheid had slechts één groep personen deze geestelijke aanleg en ontwikkelde een karakter dat lijkt op dat van hun Meester en Heer. Deze elite zal de Kerk van Christus vormen.

De apostel Paulus zegt ons dat het Evangelie van Christus een kracht van God is tot de behoudenis voor ieder die gelooft. Rom 1: 16. Opdat dat Evangelie voor ons ook een kracht wordt, is een zwak geloof niet voldoende. Daarvoor is een standvastige zekerheid nodig die voortkomt uit een geloof dat beproefd werd in de beproevingen ten dienste van de Heer. Dan kan zich een vast karakter vormen, dat een overtuiging geeft die niets of niemand ons kan ontroven en die ons onwandelbaar maakt.

Wat ons verheugt is dat onze geliefde Verlosser door de gave van zijn leven, de macht heeft verworven alle mensen in het naderende Koninkrijk van God op te wekken. Zij zullen op hun beurt God kunnen leren kennen en zij zullen zich richten naar het eeuwige leven door de goddelijke Wet na te leven die zich stilaan in hun hart zal inprenten.

De schone schijn van ecologie

Het is met een zekere trots, dat men in talrijke steden massaal elektrische steps heeft geïntroduceerd als een nieuw middel van schoon lokaal verkeer, schoon in die zin dat het niet rechtstreeks een vervuiling van de atmosfeer veroorzaakt. Het is waar dat de grote steden lijden onder een steeds slechtere luchtkwaliteit en dat het aantal zieken en doden verbonden aan luchtvervuiling steeds groeit. Die steps worden ook gezien als een middel om de stad van zijn dichte verkeer te ontlasten. Het is logisch om oplossingen te zoeken voor al die problemen die zich voordoen al naar gelang de bevolking toeneemt. Maar tegen die achtergrond is men niet erg op de hoogte van de ecologische pretenties waarmee de elektrische step pronkt.

We zullen hier niet al te lang stilstaan bij de manier van rijden met deze vervoermiddelen in de maatschappij, want over dit onderwerp, het gebrek aan burgerzin waarvan de gebruikers blijk geven, zou men boeken kunnen vullen... En dat is ook een bewijs te meer, van wat wij steeds weer in onze stukken verzekeren, namelijk dat de opleiding van de mensen helemaal opnieuw moet gebeuren, en slechts hieruit zal bestaan zich aan te passen aan de universele wet van het altru-

isme door te proberen altijd te leven voor het welzijn van zijn gelijken, waardoor alle problemen kunnen worden opgelost.

Maar de werkelijkheid van vandaag toont ons de mens als een beest met egoïstische instincten, die het stuur neemt van dit moderne vervoermiddel en op zijn weg overlast bezorgt en zelfs een gevaar blijkt te zijn voor een ander. Een ander aspect, het allersmadelijkste, van dit egoïstische gedrag wordt ons onthuld in het artikel hieronder van 11 september 2019, dat in de media online *Lyon Capitale* is verschenen:

Te Lyon is de Rhône deze laatste dagen helderder en laat talrijke steps zien die op de bodem liggen. De rivier is een vuilnisbak geworden voor elektrische steps.

Op maandagmorgen loopt Alexandra Huard langs de Rhône en werpt een blik in het water dat helderder is dan gewoonlijk. Zij ontdekt er tientallen elektrische steps die rusten op de bodem, op het stuk tussen de Pont Morand en de loopbrug naar het college. Zij besluit dan haar foto's op Facebook te zetten, haar publicatie is viraal gegaan en meer dan duizend keer gedeeld. Het feit staat daar: de Rhône is een vuilnisbak geworden van elektrische steps door de gebruikers ervan, brandieschoppers, die niet aarzelen de tweewielers zomaar in de rivier te gooien.

Tientallen steps te zien

Wij zijn op onze beurt naar de oevers van de Rhône gegaan, slechts om hetzelfde vast te stellen. Op één plek hopen wel vijftien steps zich op, op een ruimte nauwelijks groter dan een studentenkamer. Tussen Morand en de loopbrug naar het college liggen ze bij tientallen. Hoeveel liggen er dan wel niet op de bodem van de waterwegen in de stad? Het is onmogelijk de grootte van dit fenomeen te kennen, een nieuwe vorm van vervuiling waarvan het bestaan zelfs een groot deel van de tijd onzichtbaar is, als de rivier minder helder is en de waterstand hoger. In het binnenste van die steps zitten accu's met lithium, dat een besmetting van het water kan veroorzaken, als de behuizing ervan niet meer waterdicht is. Het gebeurt dat brandweermannen, er een paar weer naar boven halen als ze duiken, maar ze hebben natuurlijk wel wat anders te doen. Eén van hen vertelt: "Dat is niet onze taak, we verlenen soms diensten, maar we kunnen niet de rivier schoon gaan maken." In mei had de vereniging Sea Sheperd al 22 steps uit de Saone opgehaald. De liefhebbers van "magneetvissen" zijn soms te zien op de oevers van de Rhône, die alles wat aanwezig is in de buurt ophalen. Van de kant van Pierre Hémon, vicepresident belast met het vervoer in de metropool van Lyon, is het ook de bitterheid die overheerst: "Het is ongecultiveerd kapitalisme, men komt, ontlast zich en gaat weer weg."

Hoe zit het met de bedieners van de apparaten?

Bird en Voi (verenigingen voor het schoonmaken van de steden) hebben nog niet geantwoord op het dringende verzoek, toen Lyon Capitale contact zocht. Van zijn kant verzekert Lime "verschillende acties te willen starten om het fenomeen te beteugelen," zoals de onmogelijkheid helemaal tot 50 meter van de oevers van de Saone en de Rhône te rijden. "Lime loopt regelmatig patrouille om de steps te verwijderen die op de oevers worden gezet," verduidelijkt een vertegenwoordiger van de onderneming. "Als ze eenmaal in het water liggen en we er een signaal van krijgen, haalt Lime ze met een dreg of enterhaak op het droge, en met professionele duikers."

Van de kant van Dott verzekert men het probleem serieus te nemen. "We hebben een team met enterhaken en dreggen dat de steps die het dichtst bij de kant liggen, optakelt," verklaart Manon Pagniez, vertegenwoordiger van de operaties in Lyon. "Samen met de andere uitvoerenden en een duikvereniging gaan we binnenkort het initiatief nemen om gezamenlijk te vissen om er meer in één klap op te halen." Deze operatie zou er wel bij varen om luid en duidelijk te worden

gecommuniceerd, zoals actievoerders gewoon zijn te doen. Het probleem is op dit moment erg zichtbaar, maar dat duurt niet lang meer.

De rivier is nu laag en helder, de steps vallen duidelijk in het oog, maar met de komst van de herfst en de hoge waterstanden, zullen ze weer verdwijnen onder het door alle elementen belaste water. De "vuilnisbak Rhône" heeft toch een groot risico altijd te blijven bestaan, omdat die zonder ophouden wordt gevoed.

Droefheid stijgt op in ons hart, als we zulk gedrag constateren, dat zo'n armzalige mentaliteit aanduidt, waar er een totaal gebrek is aan respect, waardering en geweten. Bij zulke personen is er geen enkele bezorgdheid om de planeet of voor een ander, geen enkele waardering voor deze onschatbare waarde van de natuur, zelfs niet voor het voorwerp dat hen vervoert... Maar deze onaanvaardbare handelingen daar gelaten, komt ons een andere kant betreffende de elektrische steps in gedachten, dat is aangaande de duurzaamheid ervan. In Parijs wordt de levensduur van een stepje geschat op 28 dagen. Nog geen maand... Voldoende om in twijfel te trekken wat werkelijk de ecologische waarde in kwestie is en zelfs de legitimiteit van het gebruik van die steps, als men de materialen bekijkt die nodig zijn voor de productie ervan, in het bijzonder lithium dat nodig is voor het maken van de accu's en waarvan de winning een grote schade veroorzaakt voor het milieu in de landen die het leveren.

Bovendien beginnen talrijke personen voor het afleggen van kleine stukjes, wandelen, fietsen of zelfs gewoon steppen als middel van werkelijk ecologisch vervoer en bovendien nog heel goed voor de gezondheid te kiezen in plaats van de elektrische steps. Anderen hebben het gebruikmaken van het openbaar vervoer verminderd. Maar als bijvoorbeeld de vijftig mensen die gemiddeld door een bus vervoerd worden, allemaal zo'n step gaan gebruiken, kan men gemakkelijk begrijpen dat dat helemaal niet ecologisch is. Want de directe luchtvervuiling is niet het enige criterium dat we moeten beschouwen. De productie van de accu's met lithium betekent ook een bron van vervuiling en draagt bij aan de uitbuiting van de planeet.

In Bolivia veroorzaakt de winning van lithium grote schade aan de lokale landbouw. Er is ongeveer 2000 kubieke meter water nodig om een ton lithium te winnen. In het gebied waar het gewonnen wordt, is het al heel droog, en het grondwater en de Rio Grande dienen om water te leveren voor de verdampingsbekkens van lithium, zozeer dat de rivier bijna droog staat. Het verbouwen van quinoa wordt direct beïnvloed door het gebrek aan water, maar ook door de chemicaliën die in die verdampingsbekkens gebruikt worden. Die verspreiden zich in de lucht en in de aarde en besmetten de oogst van de quinoa. En als toppunt, de belofte die de lokale bevolking is gedaan, dat ze inkomsten zouden krijgen uit de winning van lithium is nog steeds niet nagekomen... Terwijl de winsten gigantisch zijn voor de bedrijven die accu's maken.

Terwijl de markt van elektrische auto's explodeert, is ook daar de behoefte aan lithium aanzienlijk gestegen. China importeert 90% van het erts gewonnen op de Salar de Uyuni (een zoutvlakte) in Bolivia. Omdat China zelf slechts 7% produceert van het lithium op de wereld, moet het investeren in buitenlandse mijnen. Europa is ook voor 86% afhankelijk van de import om te voldoen aan zijn behoefte aan lithium. Een ingenieur, Philippe Bihoux genaamd, schrijver van verschillende essays over het onderwerp van de hulpbronnen, heeft in zijn boek *Le Bonheur était pour demain* geschreven: "Om de groei te stimuleren, moeten we steeds meer, steeds dieper graven, met steeds krachtiger middelen in steeds verder afgelegen gebieden." Als zij die hun steps in de rivier gooien zich hiervan alleen maar bewust zouden zijn...

In ieder geval kan men gemakkelijk begrijpen, dat de wereld niet lang meer in dit tempo door zal kun-

angst ondergaat ze de procedure en na ziekenhuisopname en herstel kan ze haar dienst hervatten bij de vriendelijke arts.

Nogmaals constateert Mathilde, dat als Satan brult bij bepaalde gelegenheden, God altijd waakt. Enige tijd later zal ze weer het onbetwistbare bewijs daarvan krijgen. Bij het binnengaan van een winkel om haar inkopen te doen, verdwijnt ze plotseling in een gat waarboven het luik ongelukkigerwijze open stond. Stomverbaasd merkt ze onderin de kuil, dat ook dit weer goed is afgelopen!

1939: de Tweede Wereldoorlog. 1940: de stad wordt gebombardeerd, en er zijn vele doden en gewonden. De arts, in wiens dienst Mathilde werkt, weet niet meer hoe alle slachtoffers te redden. Na zijn jeugd die hij in de loopgraven van de vorige oorlog doorbracht, wordt hij een aanhanger van vrede tussen naties, wat ertoe leidt dat hij gevangen gezet wordt als verdachte, en dat er

represailles genomen worden op zijn familie. Daarmee neemt hij met tegenzin ontslag om het land te verlaten.

Dan komt de bevrijding. Eindelijk bevrijding! Helaas, nog niet! Deze keer zijn het de geallieerden die het gebied bombarderen. Mathilde's schoonzus verdwijnt. Een paar dagen later brandt haar boerderij af en het vee verbrandt levend. Twee andere zussen ondergaan hetzelfde lot, en de moeder is met haar 80 jaren weduwe en alleen in de straat na alles verloren te hebben. Zonder dat het haar gevraagd wordt, neemt Mathilde haar mee naar huis en zorgt liefdevol voor haar tot haar dood.

Na deze wereldwijde holocaust komt de zoon de gekneusde harten weer verwarmen, Mathilde's hart in het bijzonder, dankzij een vriend van de familie die haar een *Dagblad voor Allen* aanbiedt, klein in omvang, maar groot door de kwaliteit van de inhoud. Voor de ziel van Mathilde is het een boodschap

van vrede, troost, hoop en vreugde die de vreselijke indrukken verjaagt die ze ooit als een kind tijdens een katholieke Paasmiss heeft opgedaan, waar een hele reeks beelden van Satan die zijn slachtoffers in de hel ontvangt, werd gepresenteerd. De kinderen waren daar doodsbang vandaan gekomen. Wat een contrast met het onderwijs van het boekje aangeboden door de meester van de school!

En vandaag spreekt het *Dagblad voor Allen*, dat Mathilde in haar handen heeft, dezelfde taal, maar met meer precisie. De wet van de gelijkwaardigheid, verzekert het, werkt perfect, de mens oogst onvermijdelijk wat hij zaait, maar God blijft altijd dezelfde, vergevingsgezind en barmhartig, en Hij reikt de berouwvolle zondaar de helpende hand die hem kan opheffen uit zijn ongeluk door het verzoeningswerk van Zijn geliefde Zoon.

Edmond, de beste vriend van de familie, de bringer van het goede nieuws van de op-richting van het Koninkrijk der Gerechtigheid

op Aarde, wordt al snel Mathilde's metgezel. Beiden wonen trouw de bijeenkomsten van de familie van het geloof bij en stellen zich ter beschikking om het goede nieuws van de triomf van het goede over het kwaad te verspreiden. Zo gaan er mooie jaren voorbij... Dan voelt Edmond zijn gezondheid verminderen, het resultaat van alle moeilijkheden die hij vanaf zijn jeugd heeft doorstaan. Hij wordt ernstig ziek en sluit zijn ogen, hopen op de wederopstanding. Een smartelijke beproeving voor zijn vrouw, die kracht en moed put uit de goddelijke steun.

De jaren gaan voorbij tot Mathilde 96 jaar is. In de tuin die ze graag verzorgt om iets om handen te hebben, valt ze plotseling en kan niet meer opstaan. Haar neven, die op de begane grond wonen, komen aanrennen, tillen hun tante op, dragen haar naar haar bed en bellen een dokter. "Niets gebroken!" zegt deze, en hij gaat weer weg. Toch kan Mathilde haar arme been nog steeds niet be-

